

domsretten er ukrænkelig. Men hvis man vil fortolke Grundlovens § 80 saaledes, at et Tilskud, Staten ifølge en Lov har givet, aldrig kan ændres af Staten, kommer vi langt ud i dette Land. For i en Masse Love her i Landet staa der om et Tilskud, Staten giver efter vedkommende Lov, og skulde dette Tilskud betragtes som en Ejendomsret for Tid og Evighed — ja saa ophører i hvert Fald jeg at kunne forstaa Jura.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg indvendte imod den Paragraf, hvorefter Kommunerne kan give Tilskud, at Loven var saaledes affattet, at Kommunerne, naar de brugte denne Paragraf, i Virkeligheden kom ud for større Udgifter end hidtil. Det ærede Medlem har læst Loven forkert, for der staa i nævnte Paragraf: under særlige Forhold til vanskeligt stillede Rentenydere. „Særlige Forhold“ kan umuligt omfatte alle Rentenydere, det kan end ikke omfatte et Flertal indenfor disse; særlig maa altid betyde et Mindretal. Men det ærede Medlems Udtalelser herom gør mig opmærksom paa, at det maaske bliver nødvendigt at formulere denne Paragraf noget skarper og noget mere bestemt, og jeg kunde bl. a. tænke mig at indføre i denne Paragraf, at det særlig skulde tildeles Rentenydere, der er Forsørgere og sidder med uforsørgede Børn.

Saa var det ærede Medlem inde paa Spørgsmaalet om en Graduering efter Sygdommens Art og syntes, saa vidt jeg forstod, at være tilbøjelig til at mene, at der kunde være nogen Grund til at indføre en saadan. Jeg skal ikke beskæftige mig meget med det — jeg har omtalt det i min Forelæggelsestale —, men jeg skal blot nævne, hvor vanskeligt det kan være, idet jeg gaar tilbage til den allerførste Sygdom som Aarsag til Invalidere, nemlig Adipositas. Hvorledes skal der her gradueres? Skulde der gradueres efter Vægt, blev det naturligvis nemt i Forhold til, hvad vi ellers har med at gøre, men en Graduering efter Lidelsens Art, hvor det aandelige Moment i høj Grad spiller ind, vil ganske sikkert være ugørlig.

Saa kom det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ind paa et Spørgsmaal, som interesserede mig i høj Grad, og angreb mig meget stærkt, saaledes at jeg tænkte ved mig selv, at hvis det ærede Medlem havde

Ret i sit Angreb, vilde jeg føle mig i ikke ringe Grad skamfuld. Det var Spørgsmaalet om de blinde. Jeg tilstaa, at hvis jeg ved dette Lovforslag vilde lukke de blinde ude fra Invalidforsikringen, lade dem komme ud at svømme og klare sig, som de bedst kunde, vilde man med Rette kunne sige om dette Lovforslag, at det var inhumant. Men skal vi en Gang se paa de virkelige Forhold! Jeg skal læse op, hvad dertil er nødvendigt, hvis den ærede Formand tillader mig det, og jeg skal læse det saa langsomt og tydeligt op, at det ærede Medlem vil kunne forstaa, at han har taget fuldkommen fejl paa dette Punkt. Der staa i Lovforslagets § 1, Stk. 2: „Personer, der optages i Sygekassen uden Vedtegning om Tilstedevarelse af en hyppigt tilbagevendende eller uhelebredelig Sygdom eller Legems-svagthed, indtræder samtidig med Optagelsen uden Ansøgning i Invalidforsikringen.“ Saa skal vi se, hvorledes de blindes Forhold til denne Paragraf er. Der staa i Sygekasselovens § 7: „En Person kan sygeforsikres, naar han er arbejdsfør.“ Og i Ministeriets Bekendtgørelse af 27. September 1921, som kom umiddelbart, før Invalidforsikringen traadte i Kraft, og hvori Arbejdsførhed nærmere defineres, siges der saa tydeligt og klart, som det overhovedet kan siges, at uden Vedtegning om kronisk Sygdom kan blandt andet optages i Sygekassen blinde, døvstumme og aandssvage, for saa vidt som de maa antages at være arbejdsføre. Som Følge af denne Bestemmelse er Hovedparten af de blinde optaget i Invalidforsikringen og vil i Fremtiden blive optaget deri.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou vil jeg først takke for den forstaaende Maade, han omtalte dette Lovforslag paa, og den velvillige Kritik, han underkastede det. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, naar han siger, at Invalidforsikringsloven af 1921 er en syg Lov. Det er i mere end een Forstand en Invalidelov, det er en invalid Lov. Det ærede Medlem kom ind paa Tanken om, at denne Lov, hvis jeg forstod ham rigtigt, maaske i Virkeligheden burde afvikles. Ja, jeg har selv været inde paa den samme Tanke, men i den korte Tid, der har været mig beskaaret til at sætte mig ind i det, har jeg ikke uddybet denne Plan nærmere, og i den Tid, der har været til